

Viipuri 5/III. 1922.

os. Viipuri. Kuller -

vuokatu 10. as. 6. Gerda, rakas ystävä!

Herttainen kirjesi, josta sydäntämpi-
nen kiitokseen, oli aivanuut ja aikoja
sitten tulla vaitatuksi, mutta tämä jokapäi-
vaisen elämän hyöriä on vienyt näin aikain,
ettei ole saanut kirjoittaneeksi. Niinkuin näet,
olen nyt Viipurissa. Tämme se kohtalo mi-
nut taas toistaiseksi heitti, vaikka minun
yhtelyinen toiveeni oli saada toimi Helsingis-
tä. Niin ei kuitenkaan käynyt. Olen täällä
Lääkinhallituksessa samantlaisessa toimes-
sa kuin ennen Pariisin matkain. No näin
hyvä näinkin, kunpa vain saisin pikku
ättini myöskin tämme. Nyt se toive näyttää
toteuttamattomalle - kuitenkin tulevaisuus on
myönteisempi ja suo mulle sen ilon. Aivan
täydellidössä eräissä tutussa perheessä, ja

koetan voimieni mukaan kotiutua, mutta näyn
huononlaisesti omissa.

Hänneentunneista oliin jo Mitäkin tunteita
kun kirjeesi sinne saapui, mutta se "juolasi us-
kollisesti jäljissäni" kuten toivoit, ja Lahdes-
sa se minut saavutti tuoden mukanaan läm-
piään tervehdyksen Gerda ystävällä. Tulimme
toisiaankin vilpittömään iloisksi; äitini sekä
minä, kirjeesi johdosta. Nyt minä tunnen, että
vuodetkaan eivät ole hyenneet hiomaan pois
sydämeestäni sitä kuvaa omasta Gerdasta, jo-
ka ystäväyhteisessä alkua - aikoina sinne pür-
täytyi.

Ostaksun sinua huottavan kuulla mis-
sä äitini nykyisin oleskelee. Siis keuleppa, kun
kerrow. Äiti asuu Lahdessa serkkun per-
heestä; siellä hän viihtyy oikein hyvin kai-
keinpuolin päitsi ikävoipi, arrettautsa, "nim-
allelinjoitellamilla. Jos minä nyt tietäisin, että
tulev asettumaan tämmö Viipurin pitäm-
mäksi aikaa, niin koettaisin hankkia
pienen pienen oman kodin, johon

äiti sitten säisi tulla, mutta kun tämä elämä
on yhä niin perin epävarmaa, niin ei tee mieli
siheän ruveta sellaiseen puuhaan. Viisain-
ta lienee toistaiseksi jäädä odottavalle kau-
nalle, ja molemmiin puolia karsia hiukan ikävää.

Olisin minä tosiaankin mieluummin aiet-
turnut sinne Helsinkiin päin. Sitten olisit saa-
nut minusta seuraan käydessäsi Pekan ^{esitel-}
^{miä keulemuassa} ~~toista~~ Minusta olisi ollut hyvin intressanttia
seurata niitä ja nähdä kuinka pishälle
hän on kehittänyt valitsemansa ihanteen
palveluksessa, jolle on elämänsä pyrkittä-
nyt.

25^m. Ma très chère amie! Kolmisen
viikkoa on kirjje-tehdessäni loidonut kesken-
räisessä, mutta älä tuomitse minua
väärin. Syytä ei ole ollut huolimatto-
muus tai muu vähemmän kunnias syy.
Ei, olen ollut influenssassa eikä ole tak-
tanut mitenkään päästä tasapainoon,
joten kirjoittaneestakaan ei ole tullut mi-
tään. Muka ja yskä ei tahdo mennä

millaan pois - vaikka kuumetta ei eivätkä
ole olleet niin viikow päiviin. - Siinä
olet varmaanakin ajatellut, että se Maija
nähyy olevankin vain sellainen het-
ken lapsi, joka ensin innoituu ja
sitten yhä nopeaan taas laimenee.
Mutta jos niin ajattele, niin erheleht
suuresti: Minulla on ollut oikein
sydämensä asiaan tainä kirjoittamini-
nen, mutta kuten sanottu en garbainu-
malla tahdollani ole saanut sitä ai-
kaan esille. -

Mitään intressanttia kirjettä ei
tästä voi sukeutua, kuin tainä mi-
nun elämäni käy niin kovin tasai-
sessa tahdissa, ettei siinä suuria
kertomisia ole. Päivät kuluvat kyl-
läkin nopeaan virastossa, mutta il-
lat! Ne ovat väriä surmaavaa pit-
kät ja vaikka kaistan lukemalla ja
käsikirjoitusta harrastamalla saada siitä ka-
lumaan, niin siltäinkin ovat ne mielen-

täni siinä sanomattoman pitkät ja ikä-
vät. Onhan minulla täällä paljon
tuttuja, joiden muua käyn välittä-
tarinoimassa; ja tunnustaa täytyy,
että kaikki, joiden kanssa olen tullut
kosketukseen, ovat olleet niin kovin
helläisiä ja sydämellisiä minua kos-
taan. Mutta kaikesta huolimatta
kaipaan luonnollisestikin omaisia ja
omaa kotia. Välillä saan kapinointe-
van mieleini alettumuaan, mutta sitten
taas saattaa olla hetkiä, jolloin tuska-
liset ajatukset moninkertaisina yltämi-
sojoryvät. Ihävään mielialaan ei ollut
osattaan sekin syytä kuin olen saanut
Jobin sanomia, sekä äidiltä että Karl-
veikaltaan. Niti vanha oli langennut
hiekkualla kadulla ja koskettanut va-
semman kätensä. Oluksii se ei mennyt pois-
ki, mutta on ollut muuten tuskaa tuottava
ja jäyppiä miita viikkoja; nyt vasta alkaa
hienon notkistua. Muksi eivät omille siit mi-
tuän

hiiskuneet, mutta kun viikko toisensa jälkeen ka-
lmi eikä tullut kirjettä äidiltä, niin aloin tulla
levoittomaksi ja heijäsi onko pikku MEMORIE
sairastunut, ja eikö sitten auttanut muu, kuin
"ro fram med sauningen". - Kalle paralle
ei kuulu sen parempaa; hän on jo kuukauden
päivät ollut vuoteessa. Svågershani kirjoi-
ti; että eräänä päivänä kieltäytyivät jalat
häntä palvelemasta, tuntuu vasen jalka ja
vasen käsi olivat aivan heipautuneet. Lää-
käri oli sanonut, että hän on saanut "nerv-
chock", som förorsakade handens domning,
samt avmattning av hela kroppen". Nytt
hän jo tosin kuuluu olevan paljoa parem-
pi ja kai vähitellen nousee jätettävänsä.
Tämä uutinen ei ollut odottamaton mul-
le, sillä jo silloin kun oli Kallen leuaa
Keravalla, oli hän niin perin hermostu-
nut ja väsynyt. Kehoitui silloin jo häntä
ottamaan loman ja menemään jonnekin
lepäimään, mutta hän vain ponnisteli
siiksi huumor leuto olli omassaan.

Minimillä kannustavat karsotseen.

Karl kaukalla on ollut niin hirsosaan pal-
jon edesvaattuneita työtä, ja tunnontark-
ka kuu on, ei hän ole voimiaan säästä-
nyt kankaan — ja kuu sitten kaiken pal-
kaksi sai hävitönneä sanomalehti- kirjji-
tuksia osakseen, niin eipä ihme, jos her-
mot eivät kestäneet. Taa olla kiitollinen
että pahempaa hermo- häiriötä sattunut.
Tellaista se elämä, Gerda kulta, ov. Tuntuu
välillä niinkuin vääräys vain muisteyisi ja
oikeudella ei olisi mitään sanuvallaa. —

Tällaisiin tarinoihin minä nyt etsyinkään
kukaan ystäväniä pitäisi ihävillä kertomi-
silla kasittaa. Mutta tekse niin hyvää, kuu-
saa hiukan sisuaan purkaa. Ymmärrätkö
minua, eihö tolla? —

Kertoessani ystävästäni, tohtorinna Karsten-
istä sanait: „Sen lisäksi hän on Ruotsista
kotoisin, ja ruotsalaistillahan on oma vie-
hätysseusä.“ Ja minä lisäisin siihen että
ylipäänsä kaikilla ulkomaalaisilla on oma
erityinen viihätysseusä. Voi, Gerda kulta,

Kun Pekka tulee takaisin, niin kerroppa muuttakin
terveiset. Minulle on jäänyt niin kovin hyvä
ja mieluisen muisto hänestä. Kehittyvät
miäkäsi sitä silloin vielä oltiin, mutta hänen
luontessaan oli jo silloin havaistavista kem-
nioitettavia piirteitä, jotka nyt ^{tietenkäsi} ovat päässeet
täysin oikeuksiinsa. — Karl olisi niin mielle-
lään tahtonut tavata Sinua ja Pekkaa, kun
perroin käyneeni luovasi ja tavanneeni Teitä
molempia.

Sinun pitäisi päästä matkusteluun ulko-
maille. Kyllä sitä vaan on paljon rikkaampi
siellä avarassa maailmassa liikkeltuaan.
Toisilla silmillä sitä katsoo kaikkea ja kaik-
kia; näköpiiri laajenee ulos- sekä sisään-
päin.

Oletko äskettäin saanut Yrjöttä huulumisia?
Kun kirjoitat hänelle, niin kerroppa muuttakin
terveiset. Minulle on jäänyt niin kovin hyvä
ja mieluisen muisto hänestä. Kehittyvät
miäkäsi sitä silloin vielä oltiin, mutta hänen
luontessaan oli jo silloin havaistavista kem-
nioitettavia piirteitä, jotka nyt ^{tietenkäsi} ovat päässeet
täysin oikeuksiinsa. — Karl olisi niin mielle-
lään tahtonut tavata Sinua ja Pekkaa, kun
perroin käyneeni luovasi ja tavanneeni Teitä
molempia.

Taitapa olla jo aika pauna piste. Tulikin
tässä lörpöteleyksi niin pitkästi: Voi oikein hy-
vin, Gyda rakas, ja jos aikasi antaa myöskin
minun pistäjä taas pekku kirje Sinua sy-
dänni läsnä tervetöiväälle
Majane.